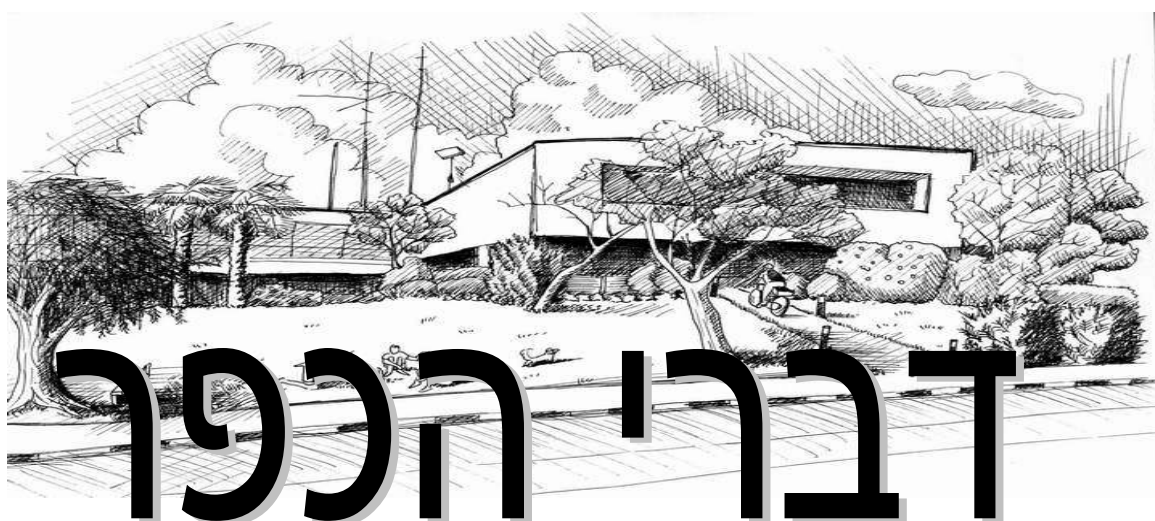

**היזהרו מאנשים שאינם מזדרזים כלל
לצאת ממקום החניה כאשר אתם מחכים
בצד שיזוזו כבר.
אלה הם, בדרך כלל, יצורים אנוכיים
גם מחוץ למכונית**

מתוך: "החיים זה לא אוניברסיטה/תמר אבידר-אטינגר

גיליון מס' 2070 * כ"ד בתשרי תשס"ח *
5 באוקטובר 2007
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

אבלין וולאך	12/10	איזק תלם-פוטש	7/10
בני פורסטר	13/10	אורן פרלסון	
עירית ינטיס		אייל אורן (נכד-ריינס)	
רביב מרקוסון (נכד)		עודד כץ	
		יוחאי ג'קסון	
		אופק בכר (נכדה-קולט)	
		שריטה סינה	8/10
		יהונתן יעקב (נכד-ווינטרוב)	
		עידו גלבוע (נכד ר. כהן)	9/10
		נעמי רחמני	
		ספיר לוי (נכדה-סמברג)	10/10
		ג'וסי פרלסון (נכדה)	
		יואב עדר	
		אהוד המאירי	11/10
		עידן כרם (נכד לופוב-ווינטרוב)	
		נוח תלם (נכד)	

ימי נשואין

רחל ואילן גינת	10/10
קרול וגרשון שרק	11/10

פירורי אושפיזין

אי אפשר לפתוח את פירורי החג ללא ציון שלל האירועים שהיו לנו עד כה: ערב החג הראשון צוין כמידי שנה בטכס שכלל שירה בציבור הגיגים על סמלי החג, וחידונים מבית היוצר של **דליה וגנר ורחל גינת**, למי שנותר כוח ניתנה הזדמנות לאבד כמה קלוריות, לפזז ולרקד לצלילי המערכת של המרקיד **ספי אביב**.

למחרת צעדנו למרות החום שהפתיע במקצת ברחובות העתידיים של השכונה החדשה, הצצנו לתוך הבתים הנבנים, בלי להקיש על הדלת ושמענו הסברים על הצפוי. כמובן שאי אפשר בלי כיבוד שהיה בשפע. תודה ל**רוי בוסקילה** ולצוות המארגן. אנחנו השתכנענו... רק הבעיה שלפחות כרגע אנחנו לא רוכשים פוטנציאלים... ניתן בהחלט לברך ולאחל: **בשנה הבאה בשכונה הבנויה!**

בליל שישי נרשמה נוכחות שיא על מדשאות הקופי-פאב. התקרובת הטעימה כתמיד נחטפה והאווירה הייתה חגיגית ונעימה, וזכתה גם להתפעלות מאורחים של חברים שהגיעו להשתתף בשמחה. משפחת **פוקס** שוב התגייסה בהרכב כמעט מלא לטובת העניין. תודה להם ולשאר השותפים.

למחרת בבוקר הוצפה רחבת משרדי המלונן והפנינג **הפישפשנטי** יצא לדרכו למרות הפאשלה האישית שלי בפרסום המקדים. כנראה שמשהו טוב ומוצלח, עושה את שלו בכל מקרה. עשרות רבות של חברים אורחי מלונן, תושבים וכל מי שנקלע לאזור, סבבו בין הדוכנים השונים, שם נמכרו מיני תרגימא במחיר שווה לכל נפש: "**שאטו פרלסון**" במבחר עוגות, ג'חנן ומג'דרה, עוגיות דיאטיות של **שושנה קרופרו**, סברס קפוא מבית רובינוב, פירות אפויים מבית **קולינס**, המאפים הנהדרים של **דוט**, הריבות של "**המפגש**" והפיתות על הטאבון עם לבנה שמן זית וזעתר עם הבצק הנהדר של **דנה אגם** שהוכיחה לכולם שלא רק הדרוזים יכולים. **אשר ראובינוב** הכין נקניקיות, **אורן** למרות שהגיע חולה במקצת הפליא בתעלולי ג'אגלינג וקרקסנות, **אודי אגם** עשה תצוגת תכלית של המצאתו ה"**מתלהבת**" וקפה נהדר, ועוד חברים וילדים שמכרו, קישטו ציפורניים, קלעו צמות, וכמובן כמובן שוק הפישפשנטי עצמו, שבה נמכרו המוני פריטים שנאספו מבתי החברים. סך התמורה הגיעה כמעט ל-1,000 ₪ מטרת היעד שיתרמו כולם לטובת נזקקים מהאזור. – איפה **גאידמק** כשצריך אותו...

לא אכתוב את כל השמות של הנוגעים בדבר מחשש לשכוח מישהו על היו כאלה רבים וטובים ולכולם תודה רבה.

אם היה חשש שמישהו נותר רעב, התכנסנו שוב בערב, על הדשא של **שרה דבולט** ששוב גייסה את המשפחה לטובת המוני פאנקייק'ס טעימים ועוד דברים טעימים.

כמו שאפשר להבין, רעבים מהחג הזה לא נצא, ואילו סביר להניח שנוספים כמה אלפי קלוריות. לדעתי חייבים להמציא בכל חג מין "אסרו חג" של פעילות ספורטיבית להסרת לפחות חלק מעודף הקלוריות... תחשבו על זה. והכול עוד לפני ערב הג'אז המרקים והלחמים שעוד צפוי בהמשך. אין כמעט ספק, אם אפשר להגיד ללא צניעות יתרה שאירועי החג יכולים בהחלט להיכנס לרשימת פסטיבלי סוכות הנערכים ברחבי הארץ, ולא, אין לנו במה להתבייש. אלא להיפך.

והכי מוזר שדווקא בחג הזה הצטוו בני ישראל בציווי כפול לשמוח כמו שנאמר: **"ושמחת בחגך והיית אך שמח"**

והפוגה קצרה מאירועי החג למספר "פירורי שגרה"

מפגש מרגש היה למשפחות **גרשמן, נוי, מרציאנו**, כאשר נפגשו עם **ג'ני ומשפחתה** שהגיעו לביקור מאוסטרליה הרחוקה. ההפתעה והתרגשות היו עוד יותר גדולים כשלמפגש הגיעו גם שלושת ילדיה של **ג'ני**, שתי בנות ובן.

טומי עמית ועין-יה חזרו מטיוול מרתק באנגליה ואירלנד. שמענו שהיו חוויות מעניינות ולא שגרתיות, וניסינו ליצור קשר כדי שגם אתם תדעו, אך הדבר לא עלה בידינו. נקווה שהם ימצאו את ההזדמנות לבוא "ולספר לחבר'ה".

בשקט בשקט (כמה שאפשר להגיד את זה על **זיוה מלינה**) היא חגגה את הגעתה לגיל 50 שנה אנרגטיות במיוחד. נאחל לה מזל טוב והמון אהבה ומאמינים שהאנרגיה לא תדעך לפחות עד 120. מזל טוב.

החלמה מהירה והרבה בריאות נשלח גם לחברינו המאושפזים בימים אלו ממש. **יענקל מנדז'גורסקי, איירין שיין, והנרי בן יהודה**. מחזיקים לכם אצבעות ומייחלים לשובכם במהרה הביתה. **אבנר** אל תדאג שם באפריקה אבא בידים טובות ודואגות. החלמה מהירה ובריאות גם ל**טוטסי עמר ומיטל וואלך**. ודרך אגב בריאות, התחילה עונת החיסונים נגד שפעת. בהחלט מומלץ.

בני י"ב חזרו הלילה מהמסע לפולין עמוסי רשמים וחוויות. בשעת כתיבת שורות אלו הם משלימים שעות שינה, ובודאי שעוד נשמע מהם על שעברו וחוו במסע הזה.

עונת האבוקדו בפתח, "**הזהב הירוק**" כפי שהוא מכונה בפי יודעי דבר, והצוות ממש מבקש **לא לצאת לקטיף עצמי** וכשהם יוכלו הם ידאגו להבאת פרי שאינו ראוי לייצוא.

בשורה טובה בחזית הנעורון כאשר **רג'י פרלסון ואביבה גולדברג** נתנו את הסכמתן לשמש כ"אמהות – סבתות" של בית הנעורון ולהיות האוזן הקשבת והכתף של החבר'ה לעובר עליהם. כל הכבוד ובהצלחה. השמועות גם יודעות לספר שכנראה נמצא סוף סוף מדריך לנעורים נעורון. שיהיה הצלחה כבר אמרנו?!?

עכשיו עוד נותר לפנות את בעיית המדריך הקבוע של התלתון הבוגר, למרות העבודה המצויינת שעושה שם **נדב חייט** ותחנוניהם של החבר'ה שקוראים לו: **"תישאר תישאר..."**

וגם קצת משהו אישי. **בת-אל** שלנו סיימה בהצלחה את הטריאתלון השלישי שלה, וכבר היום (בבוקר) לפני שהשרירים יספיקו להתקרר היא יצאה למחנה אימונים מרוכז לקראת הטריאתלון הבינלאומי של אילת שייערך בסוף החודש הבא. אנו מאוד גאים ומחזיקים לה אצבעות ותקוות למרות שגם ביום ממש בהיר, עדיין לא רואים את בייגין... אבל מבחנתנו העיקר ההשתתפות!

הסרט של **אידו סלע "ביקומרניס"** עורר לא מעט מחשבות ותהיות, אין ספק שלא פשוט לעכל ולהפנים את המסר **שאידי** רצה להעביר, כמו גם האכסניה (ערוץ 2) בה הוקרן הסרט, לא עשה עברו שירות טוב, מלבד השעה הלא נוחה, האילוץ לקצץ דקות ארוכות מהסרט המקורי, והקטיעה שלו לצורכי שידורי פרומו ופרסומות רק הקשו על שמירת הרצף והעניין. נקווה שנוכל מתי שהוא בעתיד לקיים אצלנו הקרנה של הסרט המלא ובצידו רב שיח על האמור והמשתמע ממנו.

אי נעימות – בלשון המעטה – הייתה להורים המאמצים של חברי גרעין "צבר" שנאלצו להסביר ולתרץ את ההחלטה התמוהה והמכעיסה של הקיבוץ בקשר למתן האישור לנהיגה ברכבי הקיבוץ. קשה עד בלתי אפשרי להסביר החלטה כזאת. ואנו תקווה שעדיין לא נאמרה המילה באחרונה בנושא.

ושוב לסיום על אירועי סוכות. ביום חמישי (חג שני) נחגוג את סיום עונת הרחצה בבריכה השיחה על צלחות ה-**POT-LUCK** וזה המקום להזכיר לכולנו להגיע עם הסלטים +מאפים של לחם ביתי ובכלל, שיהיה בכיף ובתיאבון.

בכלל בכל אירועי החג חייבים להודות ל**יניב גלוק** ו**עומרי ג'קסון** שמשענים את הצידוד הכיסאות והשולחנות, מאירוע לאירוע, בשקט בסדר, ובעמידה בזמנים. כל הכבוד חבר'ה. החודש אתם פתורים מעבודה בחדר הכושר...

אז מה נגיד ונאמר? שיהיה רק חג שמח, בריאות לכולם, שהכול יעבור ממול. שבת שלום ואם לא קשה אז גם בחג נסו לעשות (לפחות) מעשה טוב אחד ביום.

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ וכמובן גם דניאל.

על "הסרט" / דוד אלמן

אידו, אני לא נוהג לכתוב אישית מעל עיתון פומבי אבל הפעם אחרוג ממנהגי וזאת בעקבות הסרט שלך שדיבר ישירות על הבית שלי, בפומבי ובנימה החוטאת לאמת, לפחות כפי שאני רואה זאת.

ציירת את כפר הנשיא כמקום קודר, מוכה פחד ונואש ללא הרבה תקווה. מאחר והאיזון הופר בצורה בוטה, אני רוצה לאזן את התמונה ולו רק במקצת.

שמת דגש בעיקר על יחסי יהודים-ערבים, בין אצלנו בקיבוץ ובין בארץ בכלל. הבאת עובדות קודרות על המצב. כפר הנשיא הקיבוץ עם הכי הרבה מנעולים. כולם מסתובבים עם אקדחים ומפחדים ללכת בכביש המערכת בצד הדרומי של הקיבוץ. מתקפות על חברי ובני הקיבוץ כולל רצח וכמעט רצח ואכן אין שום טעם להכניס לסרט קטעי שלוה בטחון ושקט שהרי זה לא נמכר טוב.

צר לי שכך אתה רואה את הדברים, צר לי עליך שאתה חי בדאגה וחוסר שקט כזה. נראה לי שאם היית חי את היום יום כאן, לא היית רואה את הדברים כל כך בשחור.

חבל שאתה לא מזכיר את החיובי הקיים כאן, ובראש וראשונה את המפעל הנהדר שהקים צביקה קורנבליט ז"ל. אני יכול להבין שזה לא בדיוק מה שעושה סרט. פעמים רבות האמת משמשת כמטרד לסרט טוב. כך בסרטים דוקומנטריים וכך בחדשות. חבל אבל כנראה האמת היום יומית לא נמכרת כל כך טוב. האמון שלך בעתיד המקום בעיקר בהקשר של יחסי שכנים נשמע מדכא למדי ולטעמי גם חד-צדדי. כל זאת למרות הנסיונות הכנים שלך לאזן את התמונה. אין ספק שזה מצטלם הרבה יותר טוב כשיש 2-3 חברים הנושאים אקדחים להגנה עצמית, מאשר 250 אחרים שאינם עושים כך.

הסרט אמנם מראה פסימיות מדכאת למדי אבל מה שאני רואה בין השורות זה את אידו. כן אידו, אותך אני רואה עם המאבק האישי שלך אשר מחוסר אומץ אתה מכסה אותו בסיפור הבעייה היהודית-ערבית. אידו, זה שקוף וחבל שאתה לא אומר את הדברים כמו שהם אלא מתחבא מאחורי בליל של קטעים פסימיים שבקושי קשורים זה לזה, ואם לא הייתי מכיר את הנפשות הפועלות, הייתי מכבה את הטלוויזיה מחוסר עניין.

אחד הקטעים שבטאו חזק במיוחד את מה שאני רואה על מצבך הוא הקטע בו מירב שואלת אותך: "מתי תחזור לישראל?" ואתה ענית "אף פעם לא עזבתי" ומיד לאחר מכן אתה אומר "עזבתי כי היה לי קשה מדי" (ציטוטים מהסרט). בעיני זה אומר הכל.

מה שכן מצא חן בעיני, מאד אפילו, זה השימוש שלך בהצגת הבר-מצווה שלכם – "עליסה בארץ הפלאות" ובעיקר הקטע של "אם לא היית מטורפת, לא היית באה לכאן" (או מילים דומות). גם הנסיון שלך לאזן את הדעות הימניות בסרט ע"י הכנסת קטע אישי שלך, מאד מצא חן בעיני. ברור לגמרי שהשקעת הרבה מעצמך בסרט ואי אפשר שלא להעריך זאת.

דעתי היא כמובן רק דעתי ובוודאי לא דעה מקצועית ואנא קבל אותה ככזאת בלבד.

בסופו של דבר אני יכול רק לקנא בך שיש לך כלי התבטאות כל כך חזק ושאתה יודע גם להשתמש בו.

בקיצור, נראה לי שאני יותר אופטימי ממך אבל אולי צדק מי שאמר "אופטימי, זה מישהו ששני רגליו נטועות חזק.... באוויר" – לך תדע. אני, מעדיף להיות אופטימי ☺

בהצלחה בהמשך - דוד

הסבר לרשימת החברים שעלו למנסורה ביום ההתיישבות

ברשימה שפורסמה לפני שבוע, הופיעו רוב החברים, שהיו אז עולים חדשים רווקים, שזה מזמן הגיעו בשמותיהם המקוריים ולפני ששינו את שמות המשפחה או התחתנו.

כדי להאיר את עיני הקוראים, שלא בקיעים בהיסטוריית המשק, הכנתי רשימת הבהרה, וסליחה שלא חשבתי על זה קודם:

שם מקורי	השם היום
בלק צבי	שחורי, בלקי ז"ל
בריטבורט	אבידור
ברנשטיין חיים	הנרי בן יהודה
גולדבלום	גולן
דניאלס רינה	ריני טנא ז"ל
הקלר	יוחנן סלע ז"ל
וולקנוז טומס	טומי עמית
ווסרמן	מעין
לנדר שילה	שילה בן יהודה
נתנסון	ריבה וג'ק בן נתן
פוצ'טר	מייקל דוארי ז"ל
קסלמן בטי	בטי דוארי
קניגסהופר	חצור
ריס לואיזה	לואי נתן ז"ל
שטייגר טובה	גוסטי ריפקינד

על החלטות, רכבים ומה שביניהן

רוב הזמן אני גאה להיות חברת קיבוץ כפר הנשיא, אך לאחר ההצבעה ביום שישי האחרון, אני ממש מתביישת בכך. מתביישת להשתייך לחברה שכך מפלה בין בניה, אלה הביולוגים ואלו המאומצים. חברה שאמנם בצורה דמוקרטית מפרה הבנות והבטחות.

מלבד ההתנצלות שחייבת **קרול** לפחות **לארי שטיינר** שהדבר האחרון שאפשר להגיד עליה שהיא יהירה ומתנשאת, ושאפילו אני נעלבתי בשבילה, הייתי שמחה לקבל תשובות מחותמי העצומה ומהמתנגדים בהצבעה:

א. האם הייתה הבטחה לאפשר לבני הגרעין לנהוג ברכבי הקיבוץ, ואם כן מי נתן אותה ומדוע מתכחשים אליה.

ב. מדוע לא אפשרו **לעמוס** מבני הגרעין לבוא ולדבר, ולהסביר את נקודת ההשקפה של חברי הגרעין בנושא. לא אחת בעבר הגיעו גם כאלה שאינם חברים לבוא ולהסביר עניין כזה או אחר באסיפה לפני הצבעה. מה שונה הפעם? האם ידעתם למשל שחברי הגרעין הסכימו לקבל את הרכב בעדיפות שנייה לאחר חברי הקיבוץ?

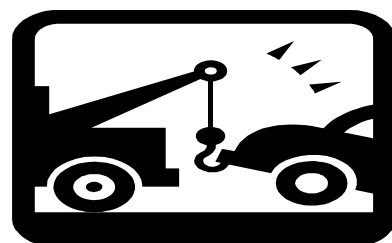
ג. מדוע לא עצרו ביום שישי את ההצבעה לאחר הפנייה של **שלמה וייסבקר** שהתריע על בעיות ניסוח העניין שעומד להצבעה, דבר שיכול להביא לבלבול עבור מה למעשה מצביעים, וזאת למרות שאבי התריע על הנושא וביקש ניסוח ברור וחד משמעי עוד באסיפה, כמו גם ההצעה לסדר של **אורי שובל**.

ד. האם באמת מישהו חושב ו/או מאמין שההחלטה האומללה הזו לדעתי, למנוע מחברי הגרעין שימוש ברכבי הקיבוץ בעיקר בסופי השבוע, אכן תפתור ולו לרגע את המצוקה הקיימת במהלך כל ימות השבוע, כמו מחסור ברכב גדול למשל...

ה. מי עכשיו לאחר ההחלטה הזו יבוא ו"יהפוך שולחן" כדי שבהחלטות בענייני סידור "האין מספיק רכבים" תהיה שקיפות מלאה כמו למשל אותם הרכבים שעומדים שעות ארוכות ליד בתי חברים שונים ללא שימוש, ונמנעים על ידי כך משאר החברים. האם לא נכון יותר לחייב גם עבור זמן החזקת הרכב כדי לצמצם את התופעה ואולי להשיג עוד מקור לקניית רכב נוסף???

אשמח לקבל תשובות כנות ואמיתיות, ובינתיים אני שוב רוצה להתנצל בפני בתי **דניאל** ויתר חברי הגרעין. זה לא בגללכם אלא בגללנו.

דורית נמנוב-רוזנקרנץ

תודה

רציתי לומר מילה קטנה,
מילה שאומרת המון,
ועטופה כל כך באהבה.
מילה שמעלה חיוך על הפנים
וגורמת טוב בלב להרבה שנים,
מילה בעלת 4 אותיות,
שעל הלב חורטת...
מילה אחרת מכל המילים,
מילה שונה,
שאומרת -

תודה!

לכול מי שהגיע, תרם, עזר, נהנה ובילה
בפסטביל.
אנו מצדינו נמשיך לארגן.
סך הכול נאספו 1250 ₪ לטובת עומתת "לב
ונשמה

באהבה
רגי וקורין

האב ובניו מאת עטר רון-סמי

בעיר רחוקה חיה משפחה אב, אם ובניהם שהיו 10 בנים ושתי בנות כאשר האב הרגיש כי שעתו הגיעה ועליו להחזיר את נשמתו לבורא. קרא לכל ילדיו שיבואו אליו וסיפר להם כי הוא מרגיש ששעתו הגיעה וברצונו להיפרד מהם ע"י כך שימשיל להם משל ויתן להם דוגמה שתשמש אותם בחייהם לאחר מותו. ובאמרו זאת להם הוא ביקש מהם שכל אחד מהם יצא בחוץ ויחפש מקל באורך של מטר בערך ויביאו אליו, הלכו הילדים וכל אחד מהם חיפש ומצא מקל כפי שהאב ציווה אותם וחזרו אליו כל אחד ומקלו בידו. כעת האב ציווה אותם שכל אחד ייקח את המקל שהביא וישבור אותו ע"י כך שיתפוס אותו משתי הקצוות ועם הברך ישבור אותו באמצעותו, הילדים שהיו חסונים וחזקים צחקו וכל אחד לקח את מקלו ו...הופ שבר אותו לשניים. הסתכלו הילדים על אביהם והראו לו את מקלותיהם ששברו ללא כל קושי, האב חייך ואמר להם עכשיו אני רוצה כי תצאו שוב בחוץ ותביאו שוב כל אחד מקל כמו זה שהבאתם בפעם הראשונה. שוב יצאו הילדים מחוץ לבית וכל אחד מהם חיפש והביא איתו מקל כמו המקל הקודם. כעת האב אמר להם: קחו את כל המקלות קשרו אותם יחד בחבל. וכך עשו הילדים כל אחד הניח את מקלו ליד מקל אחיו וקשרו אותם לצרור אחד. האב שראה את צרור המקלות הקשור, אמר להם: עכשיו תנסו לשבור את כל צרור המקלות הקשורים יחד. ניסה הגדול וניסו האחרים כל אחד בתורו. אף אחד לא הצליח לשבור את חבילת המקלות הקשורה יחד. הסתכלו הילדים על האב ואמרו לו כי אין בשום אופן ופנים לשבור את החבילה הקשורה יחד. אז אמר להם האב: כך גם בחיים אם כל אחד מכם יהיה לבד וידאג לעצמו, כל אחד שיבוא מבחוץ יוכל לשבור אותו ולהכניעו. אך אם כולכם תלכו יחדיו אחד למען הכל וכולם למען אחד, אף אחד לא יוכל לשבור אתכם או להכניעכם כמו שלא הצלחתם לשבור את חבילת המקלות הקשורה יחדיו! הילדים הבינו את המסר שבמשל ומאותו היום כולם פעלו יחדיו ואחד עזר לשני ושמר עליו ואף אחד לא יכל להכניעם או לנצח אותם בכל תחומי החיים שלהם. והאב החזיר נשמתו לבורא שמח ומאושר כי ילדיו קבלו עצתו והדרכתו.

ללא מילים...

